

BORGARAKRÍGGJ

trúboðari, so havi eg aldrin dult tað, at eg eri kristin. Vanliga hevur tað ikki verið nakar trupulleiki, men okkara virksemi hevur onkuntíð loypt øði í lokalar imamar, greiðir Tórir Feilberg Zachariasen.

Flóttafólkastreymurin broytti fokus

Tá ið Tórir Feilberg Zachariasen í januar 2015 møtti á høvuðsstøðini hjá toyminum í Miðeystri var upprunaliga ætlanin, at toymið skuldi ferðast kring Miðeystur og Norðurafrika og arbeiða við lokalum kristnum, men tá flóttafólkastreymurin um hetta mundi tók dik á seg, broyttist uppgávan hjá toyminum. Nú gjørdist høvuðs- endamálið hjálpararbeiði millum flóttafólk.

Tað var í hesum sambandinum, at Tórir Feilberg Zachariasen og hansara toymi vórðu send til Turkalands og aðrastaðni kring Miðjarðarhavið har flóttafólk høvdu tørv á hjálp.

– Hóast ætlanin var, at vit bara skuldu arbeiða í arabiskt talandi londum, so fóru vit til Serbia, har

Mynd tikin av Kobane frá Turkalandi

vit virkaðu millum flóttafólk á markinum millum Kroatia og Serbia. Har góvu vit flóttafólkum mat og klæðir, og høvdu eisini bíbliur og traktatir, ið vit handaðu teimum, ið ynsktu tað, greiðir Tórir Feilberg Zachariasen.

Um hetta mundi høvdu mynd- ugleikarnir trupult við at finna

útav, hvat best var at gera við øll flóttafólkini og førði tað við sær, at fleiri teirra máttu bíða í longri tíð á markinum millum londini.

– Tað vóru bussar, ið koyrdu flóttafólkini frá markinum og víðari norður í Europa, tí myndug- leikarnir vildu ikki hava, at tey gingu. Teir bussarnir vóru mangan

Eg skilja væl at tey rýma. Tá man hevur sæð óndskapin við egnum eygum, so veit man, at tað ikki er nógv annað at gera

fleiri tímar ov seinir ella steðgaðu at koma, tí kroatiskir og serbiskir myndugleikar vóru ósamdir um hvat tey skuldu gera við flóttafólkini, sigur Tórir Feilberg Zachariasen.

Skilur flóttafólkini

Umframt at hava verið í Serbia, virkaði toymið eisini millum flóttafólk í flóttafólkalegum í Miðeystri, har tey veittu mat, bygdu hús og royndu at hjálpa teimum sum fræg- ast.

At vera millum flóttafólkini, ið vóru rýmd frá neyð og vesaldómi, gav trúboðaranum eitt nýtt per- spektiv á flóttafólk.

– Tað er nakað annað at tosa

við tey og siggja hvat tey fara gjøgnum, og so bara at lesa um tað í miðlunum. Bráðliga skilur man hvat tey eru farin gjøgnum fyri at koma so langt. Hvat tey rýma frá, sigur Tórir Feilberg Zachariasen og heldur fram.

– Eg skilja væl at tey rýma. Tá man hevur sæð óndskapin við egnum eygum, so veit man, at tað ikki er nógv annað at gera. Tíverri eru tað ikki nógv støð tey kunnu fara. Flóttafólkalegurnar í Jordan, Libanon og londunum kring har eru longu fullar. Einasta, ið tyktist at vera opið tá, var Europa, men her er tað heldur ikki so lætt longur, sigur Tórir Feilberg Zachariasen.

hallur@socialurin.fo